



και με πληθώραν έμετών
νά μή μάς τόν πληθύνης.

— Σηκώνουε τήν άγκυρα... τό πλοτον άμολάρει,
καπνού νεφέλας έξεμεί...
δρεβουάρ, μόν σέρ άμάι,
μάλε 'τσ' άποθακμμένοι σας, διάλε 'τσ' άπομεινάροι.

Ο Ξύλινος πολίτης μέσ' στό νησί τής Κρήτης.

Όση λευκά σας χαιρετώ, φανήτ' έμπρός μου Κρήτες, }
αί σας Ίδατοι Δάκτυλοι και σας παλαιοι Κουρήτες,
ού τών θεών έθρέψατε τόν κράτιστον πατέρα,
κι' από πυρινους ουρανούς
τούς πρώτους πρώτους κεραυνούς
τού έρριξ' έδώ πέρα.

*Όση λευκά σας χαιρετώ
και 'στην άσπράδα σας πετώ,
κι' ήβελ' άπάνω 'στα βουνά,
'στ' άπάτητα τά χιόνια,
νά λησμονήτω τωρινά
και ντροπιασμένα χρόνια.

*Όση λευκά σας λαχταρώ,
σέ βλέπω, Ψηλορείτη,

κι' άκόμη σήμερα θαερώ
πώς πολεμούν 'στην Κρήτη.

*Άκόμη πυρπολούν πυρσοί,
μαύρης σφαγής φοβέρα,
και μαύρας φλόγες τό νησί
τό ζώνου πέρα πέρα.

*Άκόμη κνίσσ' άνθρωπινή φθάνει 'στους ουρανούς,
άκόμη στόλους γύρω μου κυττώ χριστιανούς,
άκόμη τά κανόνια των τά στόματά των δείχνου
και τήν σημαία του σταυρού κατάχαμα τήν ρίχνου.

*Άκόμη σπούν οι μύθροι των άπάνω σέ λιθάκια,
σημερινοι Κορύβαντες σκορπούν άστροπελέκια,
κι' από τούς πύργους τούς ψηλούς κι' από τά Μπουτσουνέρια
βροντοφονούν έλευθεριας παλληκαριών τουφέκια.

Βλέπω πατήματτα βορειά
των Ισχυρών των λαύρων,
μά βλέπω και τήν λειθερια
σέ δόντια Μينوταύρων.

*Αστράφτου 'μπρός μου Μίνως με σκήπτρα και με στέμματα
και θετον νεκτα με κερνού,
άλλά και κόρακες περνούν,
πού μέσ' από τά ράμφη των άκόμη στάζουν αίματα.



Τώρα γυμὸς πολύκαρπος, τώρα γλυκὸς ὁ σίτος,
δὲν σπείρεται, δὲν τρώγεται μὲ ρίγη κρύων τρώμων,
καὶ μέσ' ἀπὸ λαβύρινθον τῆς Ἀριάδνης μέτος
μὲ φέρει στὸν ἀνθρώπαρον τῆς εὐνομίας δρόμον.

Τώρα δὲν ἀκούεις σὲ βράχο
τουφεκιοῦ τρανὴ λαλιά,
κι' ἔχουν εἰδωλο μονάχο
τὸ παιδί τοῦ Βασιλέα.

Τῶρ' ἀνθὸν πορτοκαλιαῖς
καὶ καρποφοροῦν ἑλραῖς,
κι' ἔδων στρέφεται τὸ μάτι
στ' ἧς Χαλκίπας τὸ Παλάτι.

Τώρα κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
φῶς ἐλπίδος μὲ φωτίζει,
καὶ σημαία Κρητικὴ
στους ζεφύρους κυματίζει.

Μήτε ξύλινο μαχαίρι
δὲν κυττάξεις σ' ἕνα χέρι,
μήτε ξύλινο πιστόλι,
καὶ στὸ νόμο σκύθουν ὄλοι.

Τώρα λείπει κάθε τρόμος,
κι' ὅπου βασιλεύει νόμος
εἰς' ἐλεύθερος ἀλήθεια,
κι' ὅλα τ' ἄλλα κολοῦθια.

Ἐπαδὰ κι' ἐγὼ τὸ στρώμα
καὶ κυττῶ καὶ κρυπῶ
δίγως φονικά χεντζέρια
τῶν πολέμων παλληκάρια.

Ἦ Κρητικὸ συμπεθερί, δεχθῆτε με τὸν χάχα,
σὰς φέρω καὶ χειρετισμοὺς ἀπὸ πρωτεουσάνου...
ὦ σεῖς Ἰδαίσι Δάκτυλοι, τὰ δάκτυλά σας νάχα
γιά νὰ τὰ στρέφω τρομερὰ πρὸς τὰς Ἰσπερφάνους.

Ἐλάτε, φίλημα γλυκὸ
κι' ὁ Φα σουλῆς σὰς δίνει,
δῶστε μου βράκι Κρητικὴ
καὶ Κρητικὸ σαχρίνι.

Πηγαίνετε ψηλὰ ψηλὰ τὸ τέκνον τῶν Ἰλιγγων
κι' ἄς σακουρωθοῦν τριγύρω μου σπαθιά Ψαρομηλιγγων,
κι' ἄς ἔλθουν καὶ Ρηγόπουλα τῆς παναχαχίας Κρήτης,
κι' ὁ μέγας Ἐρωτόκριτος, μὰ κι' ὁ Καραμαντῆς.

Πᾶω ψηλὰ στῆς Κορακιάς καὶ κόρακας συναῶω
μὲ φαλακρὸ κεράλι,
καὶ στὴν Βουλὴν τῶν Ἀθηνῶν στρεφόμενος φωνάζω
τὸν κόρακα νὰ βγάλῃ.

Γυρνῶ σὲ τόπους χλοερῶς
προόδου σπόρον σπείρων,
καὶ στέφω τάφους ἱερῶς
ἤρων καὶ μαρτύρων.

Ἦ ψῆ περνοῦν τρομακτικὰ
σκιρτῶντες ἀέτοι,

βλέπω πελάγη Λιδικὰ
καὶ μοῦρχον' ἑμετοί.

Μέσα σὲ κήπους ζηλευτοὺς
μεγάλας σκέψεις κάνω,
τοῦ Καραπάνου τοῦ κρυφτοῦς
κι' ἐδῶ δὲν τὸν ξεχνᾶω.

Στέλλω πρὸς τὸ πολίεθρον τοῦ κόσμου τοῦ κλεινοῦ
περιπαθῆ φιλήματα λατρεῖας διακύρου...
νὰ καὶ τῆς Σούδας ὁ λιμὴν, καὶ μοῦρχεται στὸν νοῦ
κι' ἐκεῖν' ἡ πολυβρύλητος ἡ Σούδα τοῦ Φαλήρου.

Ἀράχουν' Ρώσων, Ἰταλῶν, Γάλλων κι' Ἑγγλεζῶν στόλοι,
σὰν Φάληρο μοῦ μῦρισε,
μὰ σκέπτομαι νουθημερὸν ἀν ἀπὸ τ' Ἀργυστόλι
κι' ὁ Μονακοῦσος γῦρισε.

Ἦντα κάνεις, Περικλέτο,
τῆς Ἀθήνας Ριγκολέτο;
Γράψε μου τί θ' ἀπογίνουν τῶν Ἑλλήνων οἱ στρατοί,
γράψε μου ποῖος διορίσθη, ποῖος ἐπαύθη καὶ γιαντί.

Κι' ἐπαδὰ, βρὲ Περικλέτο, σὰν ζυπνῶ καὶ σὰν κοιμοῦμαι
δὲν ξεχνᾶω τοὺς κηφήνας,
καὶ κυττώντας τὴν Μακλαῖα δὲν εἰσεύρω πῶς θυμοῦμαι
τὴν μακλαῖα τῆς Ἀθήνας.
Δὲν εἰσεύρω πῶς τὸ ξι καὶ τὸ κάππα, βρὲ βουβάλι,
μοῦ συγχίζουν τὸ κεφάλι.

Ἦντα μοῦ κάνεις, ἀδελφέ;... πῶς ἤθελα νὰ ξέρω
ποῦ τὰ περνεῖ τὰ βράδια...
σὲ χαιρετῶ, καὶ σὰν ἔλθῃ πεσεσίθα σοῦ φέρω
δρὸ Κρητικὰ κουράδια.

Ἦ τῆς Βλαδιανοῦ τῆς Ἄνας τὸ Κατάστημα τὸ πρῶτον,
ποῦ μεγάλον κάνει κρότον,
νέα συλλογὴ μὸδέλων, καὶ σπουδαία μὰ φορὰ,
πλοῦτος θαυμαστῶν ἀνθῶν καὶ θαυμαστία πετερά.
Μὰ τί φάθεις εἰν' ἐκείναις, τῆς ἀνοίξω μὸδέλα,
καὶ πᾶν εἶδος γὰ καπέλα.
Ἦντα τέτοιον νοῦσῶτε
τὸ ξανάδατε ποτέ;

Ἦ τῆς Βλαδιανοῦ τῆς Ἄνας καπελόνονται τραναῖς
κι' ὅλαις μὰς ἡ Πριγκηπέσσαις κι' ὅλαις ἡ Παλατμαναῖς.
Μητροπόλεως ὁδὸς εἶναι τὸ Κατάστημα τῆς
καὶ γὰρ μόδα νῦν κι' αἶει δοξασμένον τῆνομά τῆς.

Ἦ γνωστὸς Οἰκονομάρχης, ὁ τοῦπίκλιν Μιλτιάδης,
νευρολόγος ἔξ Εὐρώπης κι' ἐμβριθῆς Ἀσκληπιάδης,
ὁ Καθηγητὰς ἀκούσας καὶ μεγάλους καὶ πολλούς,
ὁ Ψυχίατρος ὁ νέος, ποῦ πολὺ τὸν ἐκτιμῶ,
θεραπεύει κι' ἀρσάσις, ψευδογλωσσούς καὶ τραυλοῦς,
καὶ τοὺς κάνει παπαρῶλαις, ποῦ δὲν ἔχουν τελερωμῶ.

Σκέψεις καὶ παντοῖαι κρίσεις περὶ τῶν ἐπιστολῶν
Κοραχὴ τοῦ διασήμεου, τῶν σοφῶς περικαλλῶν,
Ἰωάννου Γενναδίου βαρυσμικάντος μελέτη,
ποῦ πολλὰ μὲτ' εὐφραδειὰς εἰς τὰς γνώσεις μὰς προσθέτει,
ἐκ τῆς Νέας τῆς Ἡμέρας ἀνακόμευσαις
καὶ παγκάλως εἰς τὸ Δούδ τῆς Τεργέστως τυπωθεῖσα.